

ปัจจัยคุณภาพการบริหารงานวิชาการเพื่อการพัฒนาการศึกษา ในประชาคมอาเซียน

The Quality of Academic Administration Factors for Educational Development in ASEAN

วัชรีย์ ชูชาติ*

Watcharee Chuchart**

บทนำ

การบริหารงานวิชาการเป็นงานการบริหารส่วนหนึ่งที่สำคัญในระบบบริหารงานในสถานศึกษาทุกระดับชั้นในประเทศต่างๆ บุคลากรที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานบริหารงานวิชาการส่วนใหญ่มีสถานะในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานที่ให้บริการการศึกษา เช่น โรงเรียนในสถานศึกษาต่างๆ รับผิดชอบงานบริหารวิชาการในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา ส่วนบุคลากรในมหาวิทยาลัยและหน่วยงานอื่นๆ ในคณะวิชาหรือหน่วยงานที่ให้บริการทางการศึกษาจะร่วมบริหารงานวิชาการในการผลิตนักศึกษาในระดับหลักสูตรต่างๆ ตั้งแต่ระดับปริญญาตรีจนถึงระดับปริญญาเอก หรือการจัดการหลังระดับปริญญาเอก ตลอดจนหลักสูตรพิเศษต่างๆ ในมหาวิทยาลัย หรือหน่วยงานที่เทียบเท่ากับมหาวิทยาลัย การบริหารงานวิชาการจึงมีความสำคัญต่อบุคลากรของสถานศึกษาหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบในการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผลดี มีคุณภาพในการบริหารจัดการ และมีประสิทธิภาพที่สุดในการให้ความรู้ทางด้านวิชาการแก่ผู้เรียน โดยยึดเป็นจุดมุ่งหมายหลักและเป็นเครื่องชี้ความสำเร็จของผู้สำเร็จการศึกษาและความสามารถของผู้บริหารในการบริหารงานวิชาการ

คุณภาพของการบริหารงานวิชาการประกอบด้วยกระบวนการดำเนินงานหลายอย่างแต่ที่มีความสำคัญต่องานด้านวิชาการคือ การบริหารหลักสูตรซึ่งเป็นตัวกำกับงานด้านวิชาการ เป็นการแสดงถึงความสามารถของผู้บริหารในสถานศึกษาทางการศึกษาที่มีสภาพแตกต่างกันไป ผู้เขียนดำเนินการเปรียบเทียบถึงปัจจัยของสภาพคุณภาพของการบริหารงานวิชาการในรูปกระบวนการของกรอบความคิดการบริหารเชิงคุณภาพแบบวงจรเดมมิง(Deming circle) เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงการเปรียบเทียบสภาพคุณภาพการดำเนินงานบริหารงานวิชาการที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยต่างๆ ในการดำเนินการในกลุ่มประเทศอาเซียนในปัจจุบัน

ความเป็นมาของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asian Nations: ASEAN)

อาเซียน หรือ สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asian Nations หรือ ASEAN) ก่อตั้งขึ้นโดยปฏิญญากรุงเทพฯ (Bangkok Declaration) ซึ่งได้มีการลงนามที่วังสราญรมย์ เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2510 โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ได้แก่อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย สิงคโปร์ และไทย ในเวลาต่อมาได้มีประเทศต่าง ๆ เข้าเป็นสมาชิกเพิ่มเติมได้แก่ บรูไนดารุสซาลาม เวียดนาม ลาวพม่า และกัมพูชา รวมเป็น 10 ประเทศ(สำนักงาน ก.พ., 2555, หน้า 13-15)

* อาจารย์ประจำหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารเพื่อการพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี

** Lecturer, Administration for Educational Development Program Kanchanaburi Rajabhat University

วัตถุประสงค์ของการก่อตั้งอาเซียนคือ เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างประเทศในภูมิภาค อารังไว้ซึ่งสันติภาพเสถียรภาพ และความมั่นคงทางการเมือง สร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจ การพัฒนาทางสังคมและวัฒนธรรมการกินดีอยู่ดีของประชาชนบนพื้นฐานของความเสมอภาคและผลประโยชน์ร่วมกันของประเทศสมาชิก

ประชาคมอาเซียนประกอบด้วยความร่วมมือ 3 เสาหลัก คือประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political and Security Community-APSC)ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN EconomicCommunity-AEC)ร ว ม ทั้ง ป ระ ช า ค ม สั ง ค ม แ ล ะ วั ฒ น ธิ ร ร ม (ASEAN Socio-CulturalCommunity-ASCC)ความร่วมมือในการบริหารจัดการในเรื่องการบริหารการศึกษาจึงตอบสนองในการให้ความร่วมมือทั้ง 3 เสาหลักในการพัฒนาประชาคมอาเซียนร่วมกัน จำนวนประชากร บุคลากรทางการศึกษา เช่น จำนวนครู นักเรียน และนักศึกษา(ASEAN, 2014a; ASEAN, 2014b; สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2557) เป็นข้อมูลเบื้องต้นที่สำคัญในการพิจารณาถึงการบริหารทางวิชาการในประชาคมอาเซียน ดังรายการข้อมูลในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนประชากร จำนวนครู จำนวนผู้รู้หนังสือวัยเรียน และจำนวนนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาของประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียน

ประเทศ	จำนวนประชากร (พ.ศ. 2558) (ล้านคน)	จำนวนครู	จำนวนผู้รู้หนังสือวัยเรียน พ.ศ. 2556			จำนวนนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาพ.ศ. 2556	
			ชาย (%)	หญิง (%)	รวม (%)	ประถมศึกษา (%)	มัธยมศึกษา (%)
กัมพูชา (Cambodia)	15.4	จำนวนครูในระดับประถมศึกษาจำนวน 47,900 คนระดับมัธยมศึกษาจำนวน 30,300 คน	87.7	74.4	80.7	95.6	85
ไทย (Thailand)	65.1	จำนวนครูในระดับประถมศึกษาจำนวน 301,000 คนระดับมัธยมศึกษาจำนวน 240,000 คน	-	-	94.1	98.8	99.0
บรูไน (Brunei)	0.4	จำนวนครูในระดับประถมศึกษาจำนวน 4,000 คนระดับมัธยมศึกษาจำนวน 5300 คน	98.1	96.3	97.2	102	96
ฟิลิปปินส์ (Philippines)	103.0	จำนวนครูในระดับประถมศึกษาจำนวน 461,200 คนระดับมัธยมศึกษาจำนวน 267,500 คน	-	-	-	98	87
มาเลเซีย (Malaysia)	30.8	จำนวนครูในระดับประถมศึกษาจำนวน 269,800 คนระดับมัธยมศึกษาจำนวน 248,900 คน	96.1	92.1	94.2	96.6	91.1
ลาว (Laos)	6.9	จำนวนครูในระดับประถมศึกษาจำนวน 35,200 คนระดับมัธยมศึกษาจำนวน 34,000 คน	83.0	74.0	79.0	77	58

ประเทศ	จำนวนประชากร (พ.ศ. 2558) (ล้านคน)	จำนวนครู	จำนวนผู้รู้หนังสือวัยเรียน พ.ศ. 2556			จำนวนนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาพ.ศ. 2556	
			ชาย (%)	หญิง (%)	รวม (%)	ประถมศึกษา (%)	มัธยมศึกษา (%)
เวียดนาม (Viet Nam)	91.7	จำนวนครูในระดับประถมศึกษาจำนวน 392,100คน	96.6	93.1	94.8	96.6	92
สหภาพพม่า (Myanmar)	52.1	จำนวนครูในระดับประถมศึกษาจำนวน 187,800 คนระดับมัธยมศึกษาจำนวน 100,300 คน	94.8	95.4	5.1	78	58
สิงคโปร์ (Singapore)	5.5	จำนวนครูในระดับประถมศึกษาจำนวน 16,900 คนระดับมัธยมศึกษาจำนวน 15,600 คน	98.5	94.6	96.5	100	99.3
อินโดนีเซีย (Indonesia)	255.7	จำนวนครูในระดับประถมศึกษาจำนวน 1,800,000 คนระดับมัธยมศึกษาจำนวน 1,500,000 คน	96.5	91.4	94.1	95.6	70.7
รวม	626.6						

จากตารางที่ 1 พบว่าจำนวนประชากรในกลุ่มประชาคมอาเซียนมีจำนวนรวม 626.6 ล้านคน นับว่ามีจำนวนประชากรประมาณ 10 % ของประชากรโลก ซึ่งนับว่าเป็นกำลังของประชากรที่สำคัญของโลก การวางแผนการพัฒนาด้านการศึกษาให้กับประชาคมอาเซียนจึงเป็นเรื่องสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาคมอาเซียน อัตราการรู้หนังสือของประชาคมอาเซียนค่อนข้างสูงในทุกประเทศ และจำนวนนักเรียนในวัยเรียนได้รับความสนใจในการติดตามให้อยู่ในระบบการให้การศึกษาที่ค่อนข้างสูงเป็นที่น่าพอใจในการบริหารทางวิชาการ ประเทศอินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีจำนวนประชากรมากที่สุดในกลุ่มประชาคมอาเซียน ต้องมีการวางแผนในการพัฒนาด้านโดยถือเป็นปัจจัยหลักในการติดตามการพัฒนาการศึกษาของชาติต่อไป

วงจรกิจภาพของเดมมิ่ง (Deming circle)

วงจรกิจภาพของเดมมิ่งได้รับการยอมรับจากนักบริหารทั่วโลกว่าเป็นเครื่องมือในการบริหารในหน่วยงานต่างๆที่มีประสิทธิภาพในการบริหารองค์การที่ประสบความสำเร็จได้จากช่วงวงจร 4 วงจรด้วยกัน หลักการของแนวคิดเรื่องวงจรกิจภาพของเดมมิ่งเริ่มต้นจากการพัฒนาของ วิลเลียม เอ็ดเวิร์ดเดมมิ่ง (William Edwards Deming)ที่มีความต้องการในการพัฒนาควบคุมคุณภาพในวงการอุตสาหกรรมของญี่ปุ่น เดมมิ่งมีแนวความคิดที่ว่าคุณภาพสามารถปรับปรุงได้ จึงเป็นแนวคิดของการพัฒนาคุณภาพงานขั้นพื้นฐานเป็นการกำหนดขั้นตอนการทำงานเพื่อสร้างระบบการผลิตให้สินค้ามีคุณภาพดี การให้การบริการดี หรือทำให้กระบวนการทำงานเป็นไปอย่างมีระบบโดยใช้ได้กับทุกๆสาขาวิชาชีพแม้กระทั่งการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ ในด้านการบริหารเพื่อความสำเร็จของงานในหน่วยงานทั้งทางราชการและภาคเอกชน จึงนิยมจัดทำ การดำเนินงานในรูปแบบวงจรกิจภาพของเดมมิ่งไปบริหารจัดการอย่างแพร่หลายอยู่ในขณะนี้

วงจรกิจภาพของเดมมิ่งคือ วงจรการบริหารงานคุณภาพ (W. Edwards Deming Institute, 2017) ประกอบด้วยวงจร 4 วงจรในกระบวนการทำงาน ได้แก่ วงจรการวางแผนดำเนินงาน (P: Plan) วงจรขั้นกระบวนการดำเนินงาน (D: Do) วงจรขั้นตรวจสอบหรือการศึกษาใหม่ (C: Check/ S: Study) และวงจรการ

ทบทวนเพื่อดำเนินการปรับปรุงผลงาน (A: Action) จึงนิยมเรียกววงจรคุณภาพของเดมมิ่งว่าวงจรคุณภาพ PDCA หรือ PDSA

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการศึกษาถึงสภาพคุณภาพในการบริหารงานวิชาการเพื่อการพัฒนาการศึกษาในประชาคมอาเซียน ผู้เขียนขอนำเสนอในรูปแบบวงจรคุณภาพของเดมมิ่ง ด้วยการอธิบายในรูปแบบตาราง และการสังเคราะห์สาระจากตาราง ดังรายละเอียดในแต่ละหัวข้อดังต่อไปนี้

การวางแผนดำเนินงานการบริหารวิชาการในประชาคมอาเซียน

การวางแผนเพื่อการบริหารงานวิชาการให้มีคุณภาพเป็นขั้นตอนแรกของการบริหารที่สำคัญ เนื่องจากผู้บริหารในหน่วยงานต้องกำหนดแผนงานในการดำเนินงานด้านวิชาการร่วมกับบุคลากรทุกระดับที่เกี่ยวข้อง ซึ่งบุคลากรทุกคนต้องเข้าใจตรงกันถึงวัตถุประสงค์การบริหารงานวิชาการที่ได้กำหนดไว้ในหน่วยงาน

ตารางที่ 2 สภาพการวางแผนดำเนินงานการบริหารวิชาการในประชาคมอาเซียน (Plan: P)

ประเทศ	การวางแผนดำเนินงานการบริหารวิชาการในประชาคมอาเซียน
กัมพูชา (Cambodia)	ออกกฎหมายการศึกษา พ.ศ. 2550 เพื่อวางระบบการศึกษาแห่งชาติ (ASEAN, 2014a, p. 39)
ไทย (Thailand)	จัดตั้งคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาในปี พ.ศ. 2545 ภายหลังประกาศพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ เมื่อ พ.ศ. 2542 โดยมีหน่วยงานหลักในการดำเนินงานคือ กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการขั้นพื้นฐาน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ระบุให้มีการจัดการศึกษาภาคบังคับ 12 ปี (ASEAN, 2014a, p. 88)
บรูไน (Brunei)	เริ่มมีแผนพัฒนาชาติ (พ.ศ. 2497-2502) เริ่มนโยบายการศึกษาแห่งชาติ ตั้งแต่ พ.ศ. 2515และพัฒนาต่อเนื่องระยะยาว 30 ปีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 เป็นต้นมา (ASEAN, 2014a, p. 32)
ฟิลิปปินส์ (Philippines)	รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2530 ระบุให้สิทธิในการเข้าสู่การศึกษาทุกระดับโดยการสนับสนุนให้เข้าถึงการศึกษาอย่างทั่วถึง(ASEAN, 2014a, p. 75)
มาเลเซีย (Malaysia)	เริ่มประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2549 โดยมอบให้กระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้ดำเนินการ มีการระบุปรัชญาการศึกษาแห่งชาติในพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2539(ASEAN, 2014a, p.61)
ลาว (Laos)	รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2534 ระบุว่าให้การจัดการศึกษาเป็นส่วนหนึ่งในการยกระดับความรู้ของคนในชาติเพื่อพัฒนาประเทศ ประกาศใช้กฎหมายการศึกษา พ.ศ. 2543 โดยมีการจัดตั้งระบบการศึกษาในประเทศ (ASEAN, 2014a, p.55)
เวียดนาม (Viet Nam)	ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญว่าการศึกษาเป็นนโยบายที่สำคัญที่สุด มีการประกาศใช้กฎหมายการศึกษา พ.ศ. 2548 ว่าทุกคนมีสิทธิในการเข้าถึงระบบการศึกษาของชาติ (ASEAN, 2014a, p. 96)
สหภาพพม่า (Myanmar)	มีการปฏิรูปการศึกษาแห่งชาติ ระหว่างปี พ.ศ. 2541-2542 มีแผนการพัฒนาาระบบการศึกษาระยะยาว 30 ปี โดยเริ่มต้นจากปี พ.ศ. 2543 เป็นต้นมา(ASEAN, 2014a, p.68)

ประเทศ	การวางแผนดำเนินงานการบริหารวิชาการในประชาคมอาเซียน
สิงคโปร์ (Singapore)	มีนโยบายการศึกษาแห่งชาติที่สำคัญประกาศใช้เมื่อ พ.ศ. 2540 และ พ.ศ. 2547 (ASEAN, 2014a, p. 81)
อินโดนีเซีย (Indonesia)	รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2488 ระบุให้ประชาชนทุกคนมีสิทธิในการได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ASEAN, 2014a, p. 46)

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่า ทุกประเทศในประชาคมอาเซียนล้วนแล้วแต่มีที่มาของการบริหารงานวิชาการที่มาจากแนวนโยบายของแต่ละประเทศที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย พระราชบัญญัติ ข้อบังคับ ประกาศ หรือระเบียบต่างๆที่กำหนดให้หน่วยงานที่มีความรับผิดชอบในการดำเนินการให้บริหารทางวิชาการไปดำเนินการตามที่ระบุไว้(ASEAN, 2014a) ในประเทศไทย มีพระราชบัญญัติที่สำคัญ คือ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (2542, หน้า 3-4) ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนในหมวดที่ 1 บททั่วไปมาตรา 6,7,8,9ที่กำหนดว่าการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ กำหนดให้การจัดการศึกษาเป็นการศึกษาตลอดชีวิต ในหมวดที่ 4 แนวการจัดการศึกษาได้กำหนดไว้ในมาตรา 22,23,24,26, 27(2),29, 30 โดยให้ยึดหลักผู้เรียนสำคัญที่สุด ผูกทักษะกระบวนการคิด การจัดการการแก้ปัญหาในหมวดที่ 5การบริหารและการจัดการศึกษามาตรา 39,40,43,44,45กำหนดให้มีคณะกรรมการสถานศึกษาทำหน้าที่กำกับและส่งเสริมสนับสนุนกิจการของสถานศึกษาในหมวดที่ 6 มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษาที่กำหนดไว้ใน มาตรา 48,49,50,51ระบุให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในถือเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาในหมวดที่ 7 ครูคณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษากำหนดไว้ในมาตรา57ให้ระดมทรัพยากรบุคคลในชุมชนให้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของสถานศึกษา และในหมวดที่ 9 เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาที่กำหนดไว้ใน มาตรา63,65,66ให้มีการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ ความสามารถ ทักษะในการผลิตและการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมสอดคล้องกับประเทศอื่นๆในประชาคมอาเซียนซึ่งจำเป็นต้องนำสาระจากกฎหมาย หรือ พระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับทางการศึกษา มากำหนดเป็นปัจจัยหลักในการวางแผนการดำเนินการศึกษาว่าควรเป็นหน้าที่ของหน่วยงานใดที่รับผิดชอบ พิจารณาถึงโครงสร้างของหน่วยงานที่ต้องรับผิดชอบ กำหนดคุณสมบัติของบุคลากรทางการศึกษา กำหนดที่มาของงบประมาณที่จะต้องจัดสรรและได้มาเพื่อการดำเนินงานตามภารกิจของการบริหารทางวิชาการที่จะต้องรับผิดชอบในการดำเนินงาน

กระบวนการดำเนินงานการบริหารวิชาการในประชาคมอาเซียน

กระบวนการดำเนินงานการบริหารวิชาการตามวงจรคุณภาพของเดมมิง ได้แก่ การพิจารณาถึงปัจจัยในการดำเนินงาน หรือ กระบวนการของการบริหารวิชาการ โดยพิจารณาจากองค์กรและหน่วยงานที่รับผิดชอบในการบริหารจัดการ เช่น สภาพขององค์กร และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การวางแผนยุทธศาสตร์ และพันธกิจในการดำเนินงานการจัดการศึกษาทางด้านวิชาการ ในประชาคมอาเซียนแต่ละประเทศมีหน่วยงานหลักในระดับกระทรวง เรียกชื่อที่สอดคล้องกันว่า กระทรวงศึกษาธิการ เป็นหน่วยงานในระดับประเทศ ภายใต้โครงสร้างของการแบ่งส่วนราชการ จะมีการกำหนดหน่วยงานระดับกรมและหน่วยงานอื่น ๆ เพื่อรับผิดชอบในการบริหารทางวิชาการ องค์การยูเนสโก (UNESCO, 2014)เป็นหน่วยงานในระดับนานาชาติที่มีความสำคัญ ได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูลการดำเนินงานบริหารทางวิชาการในกลุ่มประชาคมอาเซียนและเป็นประโยชน์ในการวางแผนการศึกษา ดังรายละเอียดตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การดำเนินงานบริหารจัดการทางวิชาการในประชาคมอาเซียน (Do: D)

ประเทศ	หน่วยงานที่รับผิดชอบการบริหารทางวิชาการ
กัมพูชา (Cambodia)	<p>หน่วยงานจัดการศึกษาของกัมพูชา คือ กระทรวงศึกษาธิการ เยาวชน และการกีฬา (Ministry of Education, Youth and Sport – Cambodia) ระบบการจัดการศึกษาของกัมพูชาได้บรรจุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศซึ่งมีเป้าหมายเพื่อให้การศึกษาเป็นกลไกสำคัญของประเทศในการขจัดความยากจน</p> <p>ระบบการศึกษาของกัมพูชา มีโครงสร้างแบบ 6+3+3 โดยมีระบบการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี จากอายุ 6-14 ปี การจัดการศึกษาสามารถแบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ระดับปฐมวัย (primary) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (lower-secondary) ระดับหลังมัธยมศึกษา (post-secondary education) และระดับอุดมศึกษา (higher education)</p>
ไทย (Thailand)	<p>หน่วยงานจัดการศึกษาของไทยคือกระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education) ระบบการศึกษาไทยปัจจุบันตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มีการจัดการศึกษา 3 รูปแบบคือการศึกษาในระบบการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยในการจัดระบบการศึกษาตามแนวพระราชบัญญัติฉบับนี้จะไม่พิจารณาแบ่งแยกการศึกษาในระบบโรงเรียนออกจากการศึกษานอกระบบโรงเรียนแต่จะถือว่าการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย</p> <p>ระบบการศึกษาของไทยเป็นระบบ 6+3+3 โดยมีระบบการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี จากอายุ 6-14 ปี แบ่งได้เป็นระดับปฐมวัย (primary) ระดับมัธยมศึกษา (secondary) ระดับอาชีวศึกษา (vocational education) และระดับอุดมศึกษา (higher education)</p>
บรูไน (Brunei)	<p>หน่วยงานจัดการศึกษาของบรูไน คือ กระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education – Brunei Darussalam) โดยจะไม่มีการจัดการศึกษาภาคบังคับ แต่มีการจัดการศึกษาให้กับเด็กทุกคนโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ยกเว้นโรงเรียนสอนศาสนาซึ่งจะถูกควบคุมโดย กระทรวงกิจการศาสนา (Ministry of Religious Affairs)</p> <p>ระบบการศึกษาของบรูไน มีโครงสร้างแบบ 6+5+2 โดยมีระบบการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี จากอายุ 6-14 ปี การจัดการศึกษาสามารถแบ่งออกเป็น 4 ระดับ ซึ่งจะจัดสรรตามกลุ่มอายุ และระดับการศึกษาจากขั้นต้นจนถึงการศึกษาในระดับสูง ได้แก่ ระดับปฐมวัย (primary) ระดับมัธยมศึกษา (secondary) ระดับหลังมัธยมศึกษา (post-secondary education) และระดับวิทยาลัย สถาบันชั้นสูง และมหาวิทยาลัย (college, institute and university)</p>
ฟิลิปปินส์ (Philippines)	<p>หน่วยงานจัดการศึกษาของฟิลิปปินส์คือกระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education) ระบบการศึกษาของฟิลิปปินส์มีทั้งแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการโดยการศึกษาแบบที่เป็นทางการนั้นมีลำดับขั้นตอนของการเรียนอยู่สามระดับนั่นคือระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา</p> <p>ระบบการศึกษาแบบเป็นทางการของฟิลิปปินส์เป็นระบบ 6+4+2 โดยมีระบบการศึกษาภาคบังคับ 13 ปี จากอายุ 5-17 ปี แบ่งได้เป็นระดับปฐมวัย (primary) ระดับมัธยมศึกษา (secondary) ระดับอาชีวศึกษา (vocational education) และระดับอุดมศึกษา (higher education)</p>

ประเทศ	หน่วยงานที่รับผิดชอบการบริหารทางวิชาการ
<p>มาเลเซีย (Malaysia)</p>	<p>หน่วยงานจัดการศึกษาของมาเลเซียคือกระทรวงศึกษาธิการ(Ministry of Education -MOE) หรือซึ่งจะดูแลการศึกษาในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยม และระดับเตรียมอุดมศึกษา และ Ministry of Higher Education(MOHE) หรือกระทรวงอุดมศึกษาดูแลการศึกษาในระดับอุดมศึกษาแบ่งระดับการบริหารเป็น 5 ระดับคือระดับชาติระดับรัฐระดับอำเภอระดับกลุ่มโรงเรียนและระดับโรงเรียนการบริหารการศึกษาในระดับชาติอยู่ในความรับผิดชอบของรัฐบาลกลาง(federal government) การศึกษาทุกประเภททุกระดับอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของกระทรวงศึกษาธิการเพียงกระทรวงเดียวยกเว้นการศึกษาที่มีลักษณะเป็นการศึกษานอกระบบ (non-formal education) จะมีกรมจากกระทรวงอื่นๆที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบเช่นกรมแรงงานกรมเกษตร เป็นต้น</p> <p>ระบบการศึกษาของมาเลเซียมีโครงสร้างแบบ6+3+2 โดยมีระบบการศึกษาภาคบังคับ 6 ปีจากอายุ 6-11 ปีแบ่งได้เป็นระดับเตรียมความพร้อม(pre-school education) ระดับปฐมวัย(primary) ระดับมัธยมศึกษา(secondary)ระดับหลังมัธยมศึกษาหรือเตรียมอุดมศึกษา(post-secondary education) และระดับอุดมศึกษาและวิทยาลัยเทคนิค(higher education and vocational education)</p>
<p>ลาว (Laos)</p>	<p>หน่วยงานจัดการศึกษาของลาว คือ กระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education – Lao PDR) ลาวให้ความสำคัญต่อการจัดการศึกษาเพื่อ การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ระบบการจัดการศึกษา ประกอบด้วย การศึกษาในระดับอนุบาลและก่อนวัยเรียน และ การศึกษาในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานอยู่ในความดูแลและรับผิดชอบของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ</p> <p>ระบบการศึกษาของลาว มีโครงสร้างแบบ 5+3+3 โดยมีระบบการศึกษาภาคบังคับ 5 ปี จากอายุ 6-10 ปี แบ่งได้เป็น ระดับปฐมวัย (primary) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (lower-secondary) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (upper-secondary) และระดับอุดมศึกษาและวิทยาลัยเทคนิค (higher education and vocational education)</p>
<p>เวียดนาม (Viet Nam)</p>	<p>หน่วยงานจัดการศึกษาของเวียดนามคือกระทรวงศึกษาธิการและฝึกอบรม (Ministry of Education and Training) ระบบการศึกษาของเวียดนามมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ประชาชนได้มี จิตวิญญาณในความ เป็นสังคมนิยมมีเอกลักษณ์ประจำชาติและมีความสามารถในด้านอาชีพในปี 2534 สภาแห่งชาติของเวียดนามได้ออกกฎหมายการกระจายการศึกษาในระดับประถมศึกษา (Law of Universal Primary Education) ซึ่งถือเป็นกฎหมายฉบับแรกว่าด้วยการศึกษาของเวียดนาม</p> <p>ระบบการศึกษาของเวียดนามเป็นระบบ 5+4+3 โดยมีระบบการศึกษาภาคบังคับ 9 ปีจากอายุ 6-14 ปีแบ่งได้เป็น ระดับปฐมวัย(primary) ระดับมัธยมศึกษา(secondary) ระดับอาชีวศึกษา (vocational education) และระดับอุดมศึกษา(higher education)</p>
<p>สหภาพพม่า (Myanmar)</p>	<p>หน่วยงานจัดการศึกษาของพม่า คือ กระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education) การศึกษาของพม่า รัฐเป็นผู้สนับสนุนด้านงบประมาณของทุกโรงเรียนโดยนักเรียนจะเสียค่าเล่าเรียนเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเท่านั้นระบบการศึกษาแต่เดิมนั้นเป็นระบบบริหารซึ่งรวมอำนาจไว้ที่ศูนย์กลางต่อมาได้มีการกระจายอำนาจการบริหารออกไปสู่ระดับรัฐและหัวเมืองต่างๆ โดยมีหัวหน้าส่วนการศึกษาเป็นผู้ควบคุมดูแลและประสานงานระบบ</p> <p>ระบบการศึกษาของพม่า เป็นระบบ 5+4+2 โดยมีระบบการศึกษาภาคบังคับ 5 ปี จากอายุ 5-9 ปี แบ่งได้เป็น ระดับปฐมวัย (primary) ระดับมัธยมศึกษา (secondary) ระดับอาชีวศึกษา (vocational education) การศึกษาในระดับนี้ใช้เวลา 1-3 ปี และระดับอุดมศึกษา (higher education)</p>
<p>อินโดนีเซีย (Indonesia)</p>	<p>หน่วยงานจัดการศึกษาของอินโดนีเซีย คือ กระทรวงศึกษาธิการแห่งชาติ (Ministry of National Education) การจัดการศึกษาของอินโดนีเซียมีรูปแบบการศึกษาที่หลากหลาย ทั้งการศึกษาขั้นพื้นฐาน การศึกษาด้านอาชีวศึกษา การจัดการศึกษาพิเศษ การศึกษาด้านการสอนศาสนา การศึกษา ระดับอุดมศึกษา เป็นต้น</p> <p>ระบบการศึกษาของอินโดนีเซีย มีโครงสร้างเป็นระบบ6+3+3 โดยมีระบบการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี</p>

ประเทศ	หน่วยงานที่รับผิดชอบการบริหารทางวิชาการ
	จากอายุ 7-15 ปี มีเป้าหมายเพื่อจัดหาทักษะพื้นฐานในการพัฒนาตนเองในฐานะที่เป็นปัจเจกชน สมาชิกในสังคม ประชากรในประเทศและโลก เท่าๆ กับที่เตรียมก้าวเข้าสู่การศึกษาระดับมัธยมศึกษา แบ่งได้เป็นระดับปฐมวัย (primary) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (lower-secondary) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (upper-secondary) ระดับวิทยาลัยเทคนิคและโรงเรียนอาชีวศึกษา (vocational and technical education) และระดับอุดมศึกษา (higher education)
สิงคโปร์ (Singapore)	<p>หน่วยงานจัดการศึกษาของฟิลิปปินส์คือกระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education) รัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับการศึกษามากโดยถือว่าประชาชนเป็นทรัพยากรที่มีค่ามากที่สุดของประเทศ รัฐบาลได้ให้การอุดหนุนด้านการศึกษาจนเสมือนกับเป็นการศึกษาแบบให้เปล่าโรงเรียนในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาล้วนเป็นโรงเรียนของรัฐบาลหรือกึ่งรัฐบาลสถานศึกษาของเอกชนในสิงคโปร์มีเฉพาะในระดับอนุบาลและโรงเรียนนานาชาติเท่านั้น การศึกษาภาคบังคับของสิงคโปร์จะต้องเรียนรู้ 2 ภาษาควบคู่กันไปได้แก่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักและเลือกเรียนภาษาแม่ (Mother Tongue) อีก 1 ภาษาคือจีน (แมนดาริน) มาเลย์หรือทมิฬ (อินเดีย)</p> <p>ระบบการศึกษาของสิงคโปร์เป็นระบบ 6+4+2 โดยมีระบบการศึกษาภาคบังคับ 6 ปีจากอายุ 6-11 ปีแบ่งได้เป็นระดับปฐมวัย (primary) ระดับมัธยมศึกษา (junior high school/secondary) ระดับหลังมัธยมศึกษา (post-secondary) และ ระดับอุดมศึกษา (higher education)</p>

จากตารางที่ 3 พบว่าปัจจัยที่สำคัญในกระบวนการดำเนินงานเพื่อให้เกิดคุณภาพในการบริหารทางวิชาการในประชาคมอาเซียนทางด้านการดำเนินงาน (DO) ได้แก่หน่วยงานในระดับประเทศและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการบริหารทางการศึกษา โดยเฉพาะทางด้านการบริหารงานวิชาการ ทุกประเทศล้วนแล้วแต่มีหน่วยงานหลักในระดับประเทศ ในระดับกระทรวง มีชื่อเรียกว่ากระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education) และมีหน่วยงานในระดับกรม และหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นโดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2549; สำนักความสัมพันธ์ต่างประเทศ, 2560; UNESCO, 2014)

หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการจัดการศึกษาส่วนใหญ่มักมีหน่วยงานที่ดำเนินการบริหารงานทางด้านวิชาการในแต่ละหน่วยงานเพื่อให้ได้คุณภาพในการบริหารทางด้านวิชาการจำเป็นต้องพิจารณาถึงปัจจัยย่อยในการดำเนินงานทางด้านวิชาการในด้านต่อไปนี้ คือ การพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้การจัดทำทะเบียนและวัดผล-ประเมินผลการบริหารกลุ่มสาระการเรียนรู้และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนการส่งเสริมคุณภาพการจัดการศึกษาการส่งเสริมพัฒนาสื่อนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาการพัฒนาห้องสมุดและแหล่งเรียนรู้ ตลอดจนการสร้างเครือข่ายพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน

กระบวนการตรวจสอบหรือการศึกษาดูงานในการบริหารวิชาการในประชาคมอาเซียน

กระบวนการตรวจสอบ หรือ การศึกษาถึงผลงานที่ได้กระทำไปแล้วในการดำเนินงานขององค์กรเป็นการดำเนินงานในวงจรที่สามของวงจรคุณภาพของเดมมิ่ง กระบวนการตรวจสอบหรือการศึกษาดูงานในการบริหารวิชาการในประชาคมอาเซียนจึงควรพิจารณาจากปัจจัยการศึกษาถึงผลงานที่ได้กระทำไปในการบริหารทางวิชาการว่าประสบผลสำเร็จจากการบริหารทางวิชาการมากน้อยเพียงใด ปัจจัยที่สำคัญ คือ ผลการทดสอบของนักเรียนหรือนักศึกษา ที่อยู่ในระบบของการจัดการศึกษา ผลการสอบจึงเกี่ยวข้องกับคุณภาพของผู้เรียน และสามารถตรวจสอบประสิทธิภาพของการวัดผลการเรียนรู้ประเภทต่างๆ ทั้ง ในระดับประเทศ และต่างประเทศ ดังรายละเอียดในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 กระบวนการตรวจสอบหรือการศึกษาการบริหารวิชาการในประชาคมอาเซียน
(C: Check/S: Study)

ประเทศ	กระบวนการตรวจสอบหรือการศึกษาการบริหารวิชาการ		
	ประเภทของการสอบ	ผู้เข้ารับการทดสอบ	หน่วยงานที่รับผิดชอบการสอบ
กัมพูชา (Cambodia)	National Examination for Lower-Secondary Education Certificate National Examination for Upper-Secondary Education Certificate	นักเรียนระดับประถมศึกษา นักเรียนระดับมัธยมศึกษา	Examination Office of the General Secondary Education Department, Ministry of Education, Youth and Sport
ไทย (Thailand)	Ordinary National Education Test (O-NET) General Aptitude Test (GAT) and Professional Aptitude Test (PAT)	นักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น นักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย และ นักเรียนระดับมัธยมศึกษา นักเรียนระดับมัธยมศึกษา	National Institute of Educational Testing Service
บรูไน (Brunei)	Primary Certificate of Examination (PCE) Lower Secondary Education Assessment (Penilaian Menengah Bawah) General Certificate of Education BCGCE) 'O' Level General Certificate of Education BCGCE) 'A' Level	นักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น นักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	Department of Examination, Ministry of Education

ประเทศ	กระบวนการตรวจสอบหรือการศึกษาการบริหารวิชาการ		
	ประเภทของการสอบ	ผู้เข้ารับการทดสอบ	หน่วยงานที่รับผิดชอบการสอบ
ฟิลิปปินส์ (Philippines)	National Career Assessment Examination (NCAE)	นักเรียนระดับมัธยมศึกษา	National Educational Testing and Research Center of the Department of Education
มาเลเซีย (Malaysia)	Lower Certificate of Education (PMR)	นักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย	Malaysian Examination Syndicate, Ministry of Education
	Malaysian Certificate of Education (SPM or MCE)	นักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย	Malaysian Examination Syndicate, Ministry of Education
	Malaysian Higher School Certification Examination (STPM)	นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	Malaysian Examinations Council, Ministry of Education
ลาว (Laos)	Lower Secondary Achievement Examination for Lower Secondary Diploma	นักเรียนระดับประถมศึกษา	Ministry of Education
	Lower Secondary Achievement Examination for Lower Secondary Diploma	นักเรียนระดับประถมศึกษา	
	Upper Secondary Achievement Examination	นักเรียนระดับมัธยมศึกษา	
	Examination for Upper Secondary Diploma National Entrance Examination	นักเรียนระดับมัธยมศึกษา	
เวียดนาม (Viet Nam)	National High School Graduation Exam or Viet Nam Baccalaureate-VB Exam	นักเรียนระดับมัธยมศึกษา	Ministry of Education and Training
	University Entrance Examination (UEE)	นักเรียนระดับมัธยมศึกษา	

ประเทศ	กระบวนการตรวจสอบหรือการศึกษาการบริหารวิชาการ		
	ประเภทของการสอบ	ผู้เข้ารับการทดสอบ	หน่วยงานที่รับผิดชอบการสอบ
สหภาพพม่า (Myanmar)	Basic Education High School Examination (BEHS) Basic Education Middle School Examination (BEMS)	นักเรียนระดับประถมศึกษา นักเรียนระดับมัธยมศึกษา	Ministry of Education Myanmar Board of Examinations
สิงคโปร์ (Singapore)	Primary School Leaving Examination (PSLE) General Certificate of Education 'N' and 'O' Level Examinations General Certificate of Education 'A' Level Examinations	นักเรียนระดับประถมศึกษา นักเรียนระดับประถมศึกษา นักเรียนระดับมัธยมศึกษา	Singapore Examinations and Assessment Board
อินโดนีเซีย (Indonesia)	School Final National Examination (UASBN) National Examination (UNUjian Nasional) National Examination (UANUjian Akhir Nasional)	นักเรียนระดับประถมศึกษา นักเรียนระดับประถมศึกษา นักเรียนระดับมัธยมศึกษา	National Education Standards Agency

จากตารางที่ 4 พบว่าการตรวจสอบหรือการศึกษาผลของการบริหารทางวิชาการที่สำคัญเพื่อค้นหาปัญหาข้างเคียงและวิธีแก้ไขที่เหมาะสมที่สุดปัจจัยในผลสำเร็จจากการทดสอบในประเภทต่างๆในทุกระดับการศึกษาทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งเป็นที่น่ายินดีที่แต่ละประเทศในประชาคมอาเซียนต่างมีมาตรการทุกวิถีในการวัดผลสำเร็จทางการศึกษาในทุกระดับชั้น

การปรับปรุงผลงานการบริหารวิชาการในประชาคมอาเซียน

การดำเนินการปรับปรุงในการบริหารทางวิชาการในแต่ละปีการศึกษา ผู้บริหารการศึกษาในแต่ละสถานศึกษาจะต้องมีวงจรมองหาความสำเร็จที่เกิดขึ้นจากการบริหารงาน เช่น จากการศึกษาโครงการที่ผ่านมา จากผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาทั้งในสถานศึกษา ทั้งในระดับประเทศและต่างประเทศ การจัดการบริหารทางวิชาการในประชาคมอาเซียนจึงต้องคำนึงถึงวิธีการปรับปรุงการดำเนินงานในระดับนานาชาติ เพื่อที่จะได้นำข้อบกพร่องที่พบบนมาวางแผนใหม่ เป็นการทบทวนถึงงานที่ได้จัดทำมาแล้ว ว่ายังเป็นไปได้ตั้งวัตถุประสงค์ในการดำเนินงานหรือไม่เพียงใด

ข้อมูลที่น่ามาทบทวนจึงเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาที่มีผลแสดงให้เห็นเด่นชัดในระดับนานาชาติ เช่น ข้อมูลการจัดลำดับการจัดการศึกษาในระดับประเทศต่างๆ ผลการสอบการแข่งขันในระดับนานาชาติที่สำคัญๆ เช่น การทดสอบ PISA ซึ่งดำเนินการโดยองค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา(Organisation for Economic Co-operation and Development - OECD) (OECD,2017) เป็นต้น ดังตัวอย่างการทบทวนเพื่อปรับปรุงผลงานการบริหารวิชาการในประชาคมอาเซียนในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 การปรับปรุงผลงานการบริหารวิชาการในประชาคมอาเซียน(Act: A)

ประเทศ	การปรับปรุงผลงานการบริหารวิชาการในประชาคมอาเซียน			
	การทดสอบ PISA พ.ศ. 2558 (จาก 76 ประเทศ)	การจัดลำดับ Best Countries for Education (จาก 60 ประเทศ) พ.ศ. 2558	กรอบคุณภาพแห่งชาติประชาคมอาเซียน National Qualification Frameworks (NQFs) of ASEAN	การประกันคุณภาพการศึกษา
กัมพูชา (Cambodia)	ไม่ได้ร่วมการสอบ	ไม่ได้จัดลำดับ	เริ่มเข้าร่วมในปี พ.ศ. 2555	มีหน่วยงานประกันคุณภาพระดับชาติ เป็นหน่วยงานระดับชาติที่รัฐสนับสนุนงบประมาณ
ไทย (Thailand)	47	21	เริ่มเข้าร่วมในปี พ.ศ. 2557	มีหน่วยงานประกันคุณภาพระดับชาติ เป็นหน่วยงานอิสระ (สมศ) โดยมีการประกันคุณภาพการศึกษาตาม พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542
บรูไน (Brunei)	ไม่ได้ร่วมการสอบ	ไม่ได้จัดลำดับ	เริ่มเข้าร่วมในปี พ.ศ. 2556	มีหน่วยงานประกันคุณภาพระดับชาติ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ
ฟิลิปปินส์ (Philippines)	ไม่ได้ร่วมการสอบ	33	เริ่มเข้าร่วมในปี พ.ศ. 2555	มีหน่วยงานประกันคุณภาพระดับชาติ เป็นประเทศแรก ในปี พ.ศ. 2499 เป็นหน่วยงานระดับ NGO
มาเลเซีย (Malaysia)	52	28	เริ่มเข้าร่วมในปี พ.ศ. 2550	มีหน่วยงานประกันคุณภาพระดับชาติ เป็นหน่วยงานอิสระ เป็นหน่วยงานระดับชาติที่รัฐสนับสนุนงบประมาณ
ลาว (Laos)	ไม่ได้ร่วมการสอบ	ไม่ได้จัดลำดับ	กำลังดำเนินการ	มีหน่วยงานประกันคุณภาพระดับชาติ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ

ประเทศ	การปรับปรุงผลงานการบริหารวิชาการในประชาคมอาเซียน			
	การทดสอบ PISA พ.ศ. 2558 (จาก 76 ประเทศ)	การจัดลำดับ Best Countries for Education (จาก 60 ประเทศ) พ.ศ. 2558	กรอบคุณภาพแห่งชาติประชาคมอาเซียน National Qualification Frameworks (NQFs) of ASEAN	การประกันคุณภาพการศึกษา
เวียดนาม (Viet Nam)	12	32	กำลังดำเนินการ	มีหน่วยงานประกันคุณภาพระดับชาติ เป็นหน่วยงานระดับชาติที่รัฐสนับสนุนงบประมาณ
สหภาพพม่า (Myanmar)	ไม่ได้ร่วมการสอบ	ไม่ได้จัดลำดับ	กำลังดำเนินการ	มีหน่วยงานประกันคุณภาพระดับชาติ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ
สิงคโปร์ (Singapore)	1	15	เริ่มเข้าร่วมในปี พ.ศ. 2548	มีหน่วยงานประกันคุณภาพระดับชาติ
อินโดนีเซีย (Indonesia)	69	42	เริ่มเข้าร่วมในปี พ.ศ. 2555	มีหน่วยงานประกันคุณภาพระดับชาติ เป็นหน่วยงานระดับชาติที่รัฐสนับสนุนงบประมาณ

จากตารางที่ 5 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการนำมาทบทวนเพื่อเตรียมวางแผนตามวงจรคุณภาพของเดมมิ่ง(Act) ในรอบต่อไป คือ การศึกษาผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติในวงจรที่ผ่านมาทั้งสามวงจร ปัจจัยหลักได้แก่ ผลการสอบในระดับประเทศของนักเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ผลการสอบของนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ผลการสอบในระดับนานาชาติประเภทต่างๆ ผลการปฏิบัติตามโครงการที่เข้าร่วมในกลุ่มประชาคมอาเซียน

บทสรุป

ปัจจัยคุณภาพการบริหารงานวิชาการเพื่อการพัฒนาการศึกษาในประชาคมอาเซียน โดยพิจารณาจากวงจรคุณภาพของเดมมิ่ง ควรพิจารณาจากข้อมูลนำเข้าที่สำคัญ ได้แก่จำนวนประชากร จำนวนบุคลากรทางการศึกษา เช่น ครูและผู้เกี่ยวข้องทางการศึกษาจำนวนผู้รู้หนังสือวัยเรียนและจำนวนนักเรียนระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา นำมาดำเนินการตามวงจรคุณภาพของเดมมิ่ง 4 วงจร ได้แก่ สภาพการวางแผนดำเนินงานการบริหารวิชาการในประชาคมอาเซียน (Plan: P)การดำเนินงานบริหารจัดการทางวิชาการในประชาคมอาเซียน (Do: D) กระบวนการตรวจสอบหรือการศึกษากิจการบริหารวิชาการในประชาคมอาเซียน (Checking/Studying: C/S) และการปรับปรุงผลงานการบริหารวิชาการในประชาคมอาเซียน (Act: A)เมื่อได้ดำเนินการบริหารทางวิชาการครบวงจรแล้ว จึงมาทบทวนและวางแผนในการพัฒนาคุณภาพในวงจรอีกรอบหนึ่งในรอบต่อไป เป็นโอกาสที่ประชาคมอาเซียนได้มีความร่วมมือในการจัดการศึกษาที่เอื้ออำนวยให้ทุกประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียนมีข้อตกลงในการพัฒนาการศึกษาาร่วมกัน ในระดับการจัดการศึกษาทุกระดับ ทั้งนี้เพื่อพัฒนาคุณภาพของประชากรในกลุ่มประชาคมอาเซียนให้มีคุณภาพทัดเทียมกันและเป็นกำลังสำคัญในกลุ่มประชากรโลกต่อไป

บรรณานุกรม

- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. (2542). *ราชกิจจานุเบกษา*, 116(ตอนที่ 74ก), 3-5.
- สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. (2558). *แนวคิดการประกันคุณภาพการศึกษา: ประสบการณ์จากนานาชาติ*.
สืบค้น 1 กุมภาพันธ์ 2560, จาก <https://doctor7msu.files.wordpress.com/.../e0b981e0b899e0b8a7e0b884e0b8b4e0b89>
- สำนักความสัมพันธ์ต่างประเทศ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *การศึกษาในอาเซียน*.
สืบค้น 1 กุมภาพันธ์ 2560, จาก <http://www.bic.moe.go.th>
- สำนักงาน ก.พ. (2555). *ก้าวสู่ประชาคมอาเซียน(พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2549). *การวิจัยเปรียบเทียบการปฏิรูปการศึกษาของประเทศในกลุ่มอาเซียน*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- (2557). *สถานการณ์การศึกษาไทยในเวทีโลกปี 2557*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- ASEAN. (2014). *State of Education Report 2013*. Jakarta: Author.
- (2014). *ASEAN Statistical Yearbook 2014*. Jakarta: Author.
- Bateman, A. (2016). *ASEAN guiding principles for quality assurance and recognition of competency certification systems*. Victoria: Bateman & Giles.
- Graham, C. (2013). Changing technologies, changing identities: A case study of professional staff and their contributions to learning and teaching. *Perspectives: Policy and Practice in Higher Education*, 17(2), 62–70. doi:10.1080/13603108.2012.16376.
- Ministry of Education Brunei Darussalam. (2015). *Brunei Darussalam Education for All 2015 National Review*. Bandar Seri Begawan: Author.
- OECD. (2017). Snapshot of performance in science, reading and mathematics. Retrieved 2 February 2017 from <http://www.oecd.org/pisa/pisa-2015-results-in-focus.pdf>
- Szekeres, J. (2011). Professional staff carve out a new space. *Journal of Higher Education Policy and Management*, 33(6), 679–691. doi:10.1080/1360080X.2011.621193
- UNESCO. (2013). *Examination systems*. Bangkok: Author.
- U.S. News in Partnership with BAV & Wharton. (2017). Best Countries for Education. Retrieved from <http://www.usnews.com/news/best-countries/best-education>.
- W. Edwards Deming Institute. (2017). *PDSA cycle*. Retrieved from <https://deming.org/management-system/pdsacycle>
- Wallace, M., & Marchant, T. (2011). Female administrative managers in Australian universities: Not male and not academic. *Journal of Higher Education Policy and Management*, 33(6), 567–581. doi:10.1080/1360080X.2011.621184.
- Wikipedia. (2016). *Academic administration*. Retrieved 2 February 2017 from https://en.wikipedia.org/wiki/Academic_administration